

НОВА ЕВРОПА

NEUES EUROPA
BERLIN W 56, POSTBOX 22

СЪДЪРЖАНИЕ:

Рузвелт продължава да под- стрекава към война	2
Безмоторното детене	4
Предпазването на хранител- ните продукти от заразя- ване	9
Особени социални грижи за повдигане на радостта въ живота	11
Виенската мода	13

Рузвелтът продължава да подстрекава към война

Въ въковните гори на Африка има едно диво и войнствено племе, което, обаче, има странния обичай, преди да нападне своя неприятел, да вдигне страшен шум, не толкова да спласи своя враг, колкото да укораят своите хора. Тръбва съ удивление да отбележим, че и г. Рузвелт, без да води произхода си от това племе, прибегва към същите средства и методи. До това заключение ние стигаме, като имаме пред вид последната му реч пред съюза на журналистите, която държа в Вашингтон. От това което каза въ тая си реч, ние видим заключението, че Рузвелт се е интересувал повече от шума който би предизвикала тя, от колкото от самия смисъл на своите думи. Съдържанието на тая реч принадлежи към найбедните по духовно съдържание изявления на една политическа величина от всички времена до сега. Рядко е било въ историята, отговорен държавник да не е могъл да намъри какво по-съвестно нещо да каже на своя народ.

Въ тая реч Рузвелт говори за „свободата въ демокрацията“, която тръбвало да бъде противопоставена на „терора въ диктатурите“. Спорът за „свободата и терора въ диктатурите“, както и „свободата и терора въ демокрацията“ беше елементъ на едно време, когато нямаше война. Тогава тѣзи въпроси се третираха на дълго и на широко и нека кажемъ, тѣ сѣ вече изяснени. Свѣтътъ има твърде ясна представа каква „диктатура“ представлява национал- социализмътъ, щомъ той успѣ да обедини германския народъ въ толкова късо време, даде му една нова политическа религия и го наелектризира за такива епохални дѣла. Днесъ тоя национал-социализмъ поема мисията да даде една истинска свобода на народитѣ. Такава именно свобода, каквато беше отказана и на германския народъ до преди 1933 год. Отъ сѣщиятъ родъ „диктатура“ е и фашизмътъ. Тѣзи две доктрини, въ борбата противъ либералния свѣтъ и противъ еврейско-капиталистическото господство, отиѣха именно свободата на „еврейскитѣ и финансовитѣ диктатори въ

демокрацията“ и върнаха тая свобода на своите народи.

Какво представлява, обаче, свободата въ демокрацията, най-добре ни убеждава въ това демократическа Англия. Макаръ и това да е вече твърде добре изяснено на свѣта; макаръ цѣлата измамна фасада на английския империализмъ да е вече разрушена и предъ свѣта лъсна образътъ на най-жестоката диктатура въ свѣта, нека ни бъде позволено да отбележимъ, или по-скоро да припомнимъ, само нѣкои факти:

Въкове на редъ ирландския народъ пролива струи кръвъ и дава неизброими жертви за извоюване на своята свобода. Една частъ отъ Ирландия е все още подъ властѣта на английското подтисничество.

Съ потоци кръвъ бѣ отнета и свободата на бурския народъ, който и днесъ продължава да се бори за своята свобода. При тѣзи два народа Англия не ще може да убеди свѣта, че тя върши това въ името на идеала си да „цивилизова нецивилизирани народи“.

Английскитѣ министри за Индия Емери трѣбваше неотдавна да признае въ английския парламентъ, че по настоящемъ не по-малко отъ 24 души бивши министри въ Индия изтѣрпаватъ своите наказания въ затворитѣ и, че и други присѣди очакватъ своето изпълнение, само заради това, че тѣ, като истински представители на народа не мислѣли така, както зевсовитѣ отъ коварния Албионъ. Нѣщо повече: днесъ, който се опита да говори истината въ Англия, се праща въ затвора, както ни показва съдбата на онзи откровена леди, която има дързостта да опише положението на Англия предъ пропадналия кандидатъ за председател на С.-А. Щати, Уилки.

Но би ли било възможно въобще да се спори съ г. Рузвелтъ? Та това би било равносилно да споримъ за цвѣтоветѣ съ единъ слѣпъ човѣкъ!

Рузвелтъ каза по-нататѣкъ въ своята речъ, че ако демокрацията би се отказала отъ задължението си да се бори за свободитѣ, то тогава положително щѣло да се дойде до премахването на свободата на словото и на

религиозното въоръжаване. Ние не знаем какво точно той разбира под свобода на словото, но ние имаме достатъчно много наблюдения над тая „свобода“ и тѣ ни водят до заключението, че г. Рузвелтъ е на ясно, че той разбира под свобода на словото именно свободата на нѣколко вестникарски магнати, които чрез своитѣ печатни органи единствено имат правото и възможността да създават и ръководят американското обществено мнение. Иначе, до колкото ни е известно, американскитѣ работници имат различно от това мнение и тѣ по различни начини изказват своето мнение. Най-после изглежда, че свободата за тия магнати се състои именно въ това, да печатат въ своитѣ органи само онова, което имъ носи добра печалба, защото тѣ не сж научени да губят, па макаръ да е и въ името на нѣкоя високохуманна целъ.

Подъ „свобода на религиозната изповѣдь“ може би той разбира свободата за съществуването на оиѣзи 2,000—3,000 религиозни секти, които така сж раздробили американския народъ, че го правятъ неспособенъ да се обедини въ името на единъ по-висшъ националенъ идеалъ. За финанската и плутократическа олигархия на С.-А. Щати тази свобода на религията е отъ особено значение, защото тя се явява като единъ твърде мощенъ крепител на тѣхната властъ надъ иначе свободолюбивия американски народъ. Че ние говоримъ истината, има много и много нѣща които ни подкрепятъ. Нека най-напредъ само да отбележимъ, че блѣскавата слава която добиха нѣкои американски писатели като Джекъ Лондонъ, Синклеръ Луисъ, Ъптонъ Синклеръ и др., чиито романистични творби сж единъ спонтаненъ бунтъ противъ господството на финансовитѣ крале и на „Желѣзната пета“, както сполучливо нарича властта на американската плутокрация самия Джекъ Лондонъ. Може би подъ сжщата свобода ще трѣбва да разбираме и свободата на единъ мощенъ какъвто бѣше негрътъ „Татко Дивинъ“, който твърдѣше, въ противоположностъ на Христа, че ако Христосъ е синъ Божий, то „Татко Дивинъ“ е самия Богъ и, чието „истинско божие“ лице го прати въ затвора за редица измами. Или пъкъ г. Рузвелтъ има предъ видъ англиканската черква, която днесъ принадлежи къмъ най-големитѣ притежатели на имоти и богатства и къмъ чиито имущества

се на мира и онази голѣма частъ отъ бедни квартири, наречени слумъ, въ които милиони духовно и тѣлесно неджгави англичани-пролетарии, изживѣватъ нещастнитѣ остатѣци отъ своя животъ безъ радостъ и безъ свѣтлина? Само единъ човѣкъ, който притежава огромни богатства и не го грози никаква лоша съдба, само той може да плаче и да се грижи за оная религия, която му служи да крепи неговата тронъ и властъ. Само той може да крепи и да се застъпва за свободитѣ на оиѣзи религии, които допринасятъ за експлоатацията на народнитѣ маси и ги държи въ едно спонтанно невежество.

Днесъ въ Германия съществува едно съвсемъ друго убеждение за религията и това религиозно убеждение е така свободно, както никжде другаде. Но безсмислица би би било да се говори върху такива нѣща съ единъ пленникъ на онази гнила и флегматична система, на каквото е пленникъ и самъ г. Рузвелтъ. А може би той не е пленникъ. Може би той да е неинъ истински представителъ. Това близкото бждеше ще трѣбва да покаже.

Рузвелтъ каза, по-нататѣкъ, че Америка ще достави всичко отъ каквото иматъ нужда Англия, Гърция и Китай, поне що се касае за оружия, муниции, параходи и др. материали. Наистина може да се допусне, че Рузвелтъ ще успее на думата си и ще се опита да достави тѣзи така необходими материали, но единъ голѣмъ въпросъ е най-напредъ дали тѣзи материали ще стигнатъ на предназначено то имъ мѣсто. Ежедневнитѣ събития изъ морската война напоследѣтъ говорятъ именно за това. Но това въ този моментъ никакъ не занимава американския президентъ, защото той се е осигурилъ. Той ще доставя, а отговорността за евентуалнитѣ загуби нѣма да падне върху С.-А. Щати. Тая отговорностъ ще си я носи Англия. Значи смѣткитѣ сж чисти. Губи кой губи, Рузвелтъ не трѣбва да губи. Рузвелтъ е спокоенъ въ това отношение, защото Англия тукъ гарантира съ цѣлото си имущество. Както виждаме тѣзи съкровища, които Америка ще дава на Англия и нейнитѣ сателити, подъ формата на „заемъ“ и подъ нѣкоя друга форма, носятъ не само лихви, но и на лихвитѣ лихва. Именно тѣзи „лихви“ пакъ ще се върнатъ подъ една или друга форма въ джобовѣтъ на С.-А. Щати или по-добре казано, въ джобовѣтъ на американ-

скитъ магнати. Тъзи лихви могат да бждат не само злато; тѣ могат да бждат и въ натура, като напр. колонии, доминиони, морски бази, острови и пр. Къмъ окончателната ликвидация на тия смѣтки ще пристѣпятъ единъ день бждещитѣ поколения, ако разбира се, Англия остане да съществува до тогава като самостоятелна политическа единица.

Неотдавна английската информационна агенция разпространи констатацията, че „било една проия на сждбата, щото франкфуртският еврейнъ“ отъ висшия американски сждъ, който ималъ „германски произходъ“, помагалъ на Рузвелтъ при изработването на закона за английската помощ...“

Споредъ нашитѣ разбирания, това не е никаква „проия на сждбата“, а едно логическо послѣдствие отъ надмощието което еврейтѣ сж взѣли въ Америка и едно ново доказателство за размѣра на еврейското влияние надъ американския народъ. Ние знаемъ че съветници на г. Рузвелтъ не сж само нѣкакъвъ-си „франкфуртски еврейнъ“, но тамъ сж още Моргентау, който ръководи финанситѣ на С.-А. Щати; тамъ е Лагардия, кметъ на Ню-Йоркъ и председател на комитета за американската защита, който още отъ сега, значи още преди капитулацията на Англия, противъ ржка къмъ нейнитѣ най-важни бази въ Канада. Тамъ сж по-нататкъ еврейтѣ банкери и капиталисти като Барухъ, Морганъ, Канъ, Варбургъ, Алтшулъ и т. н. Тѣ днесъ въ Америка сж единственитѣ госпо-

дари и тѣ сж, които опредѣлятъ общественото мнение, но не на американския народъ, които рано или късно ще съзнае на кжде го водятъ тѣзи „висши слоеве на чужденци“, които сж свили своитѣ пишни гѣзда въ върховетѣ на американската държава. Ние сме положително убедени, че развитието ще доведе до ново потвърждаване на думитѣ на Адолфъ Хитлеръ който каза въ Спортъ Паласъ по случай осемъ годишнината отъ националъ-социалистическата революция, следното:

„Азъ се надвѣмамъ, че онѣзи народи, които още сж настроени неприятелски спрѣмо насъ, най-сетне ще откриятъ своя най-голямъ и истински вжтрешенъ врагъ и ще застанатъ на единъ фронтъ съ насъ — на фронта срещу международното еврейство, срещу неговата експлоатация и корупционна роля по отношение на народитѣ.“

Като заключение на своята речъ Рузвелтъ каза: „Нека се надвѣмае, че въ бждещитѣ дни нашитѣ деца и децата на нашитѣ деца, ще станатъ и ще кажатъ, че ние сме били благословени.“

Ние сждо така сме на мнение, че децата и децата на децата въ днешна Америка ще станатъ, но не да произнесатъ благословия а своето проклетие спрѣмо Рузвелтъ и неговитѣ другари, защото тѣ се поставиха като инструменти въ служба на една международна разбойническа клика и съ това допринесоха нова скръбъ и ново страдание за свѣта.

Безмоторното летенe

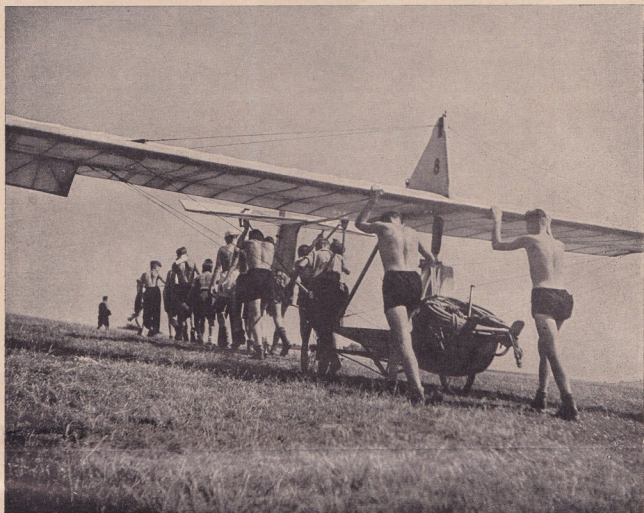
Безмоторното летенe е безъ съмнение най-младиятъ видъ спортъ, който се появи като такъвъ едва следъ свѣтовната война. Съгласно Версайския диктатъ, на германската младежъ не бѣ позволено спортуване съ моторни аероплани и поради това германската младежъ обърна погледъ назадъ къмъ началото на въздухоплаването, спомни си за стария майсторъ Лилиенталъ и пресѣздаде безмоторното летенe, подчинатъ отъ неговата идея.

Въ усилена работа постиженията отъ година на година се подобряваха и скоро бѣха постигнати полети изъ богатитѣ съ традиции въ тази посока мѣстности на Васаерупе, които възбудиха общо внимание. Който претърпѣваше нѣкакъвъ неуспѣхъ въ тази си работа,

съ нова енергия започваше да строи съ своитѣ другари новъ апаратъ и да го изпробва наново. Така отъ отдѣлитѣ ентузиастизитѣ въ тая областъ се създадоха другарски общества за безмоторно въздухоплаване. Нѣкои отдѣлни лица изпѣгнаха още тогава съ своитѣ постижения, обаче, цѣлата група вземаше участие въ този успѣхъ.

Възъ основа на постигнатитѣ опити се строеха все по-добри и по-добри аероплани и така спортътъ подготви пжтя на науката.

Примѣрътъ на безмоторно-летателнитѣ другарства отъ околноститѣ на Васаерупе се последва съ въздушевление въ всичкитѣ части на Германия. На всѣкжде се създадоха цвѣтящи безмоторно-летателни групи, отъ

Пренасяне към спортния плац

които изпъкнаха майстори като Фердинанд Шулц, Грьонхоф, Волф Хирт и др.

Успоредно съ развитието на строителството на безмоторни летала вървеше и изследването на атмосферните изследвания и тяхното използване за въздухоплаването.

Германският безмоторно-летателни групи се съюзиха в 1933 год. в така нареченото дружество за въздушен спорт, което по-късно се преименува в Национално-социалистически летателен корпус. Този корпус по днес обучението в безмоторно летеене на германската младеж.

Към това трябва да се прибавят още и летателните отдели към германските университети, които въвеждат академическата младеж научно в проблемите на въздухоплаването, а така също и летателно-техническите групи към висшите технически училища, които разрешават конструк-

ционни задачи и, на края, германският институт за безмоторно летеене, който, както се вижда от името му, изследва възможностите на безмоторното летеене.

Ходът на обучението на младите летци минава през изпитите А, В, С и даването на значка за специални постижения.

За изпита А. се изискват 6 прави полета от височина към долина, от обикновен плъзгащ се аероплан. Излитването става посредством гумено въже, което се връзва отпред на аероплана и се тегли от 4—6 души и опъването на гуменото въже дава на аероплана първоначалната скорост.

При изпита В. се изискват завои и кръгови полети. Щом не е на лице необходимите за това височини, безмоторния аероплан се изтегля от един вълекач с помощта на едно въже дълго 1.000 метра като едно хвърчило на необходимата височина.

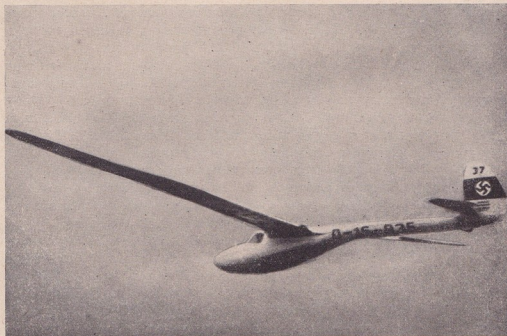
Въ изпита С. се изисква единъ пръвъ полетъ при използуване на вѣтъра. Когато вѣтърътъ духа срещу една височина, безмоторникътъ е заставенъ да се плъзга по височината нагоре и отъ тамъ взима посока за постигане на необходимата височина. Въ това въздушно течение именно влиза летецътъ и се стреми да се задържи на предписанитѣ му височини, въ опредѣленото време.

Отъ този първи полетъ, до получаване на специалнитѣ значки за специални постижения въ областта на безмоторното летеене, трѣбва да се извърви единъ твърде дълъгъ пътъ на голѣми тренировки. За специално постижение напр. се смѣта единъ полетъ отъ 5 часа или прелетяване на едно разстояние отъ 50 км. и изкачване на една височина отъ 1.000 метра. До като за трайността при летенето пилотътъ се издига съ помощта на гуменото въже, за останалитѣ два полети, той се издига съ специални аероплани-влекачи. Едно въже около 100 метра дълго свързва безмоторника съ единъ спортенъ аеропланъ и той го влочи наагоре до термическитѣ въздушни течения. Тукъ се изискватъ отъ пилота точни познания по атмосфернитѣ течения. Той трѣбва да познава различнитѣ нагорни течения и да ги използува. Следъ това той трѣбва да лети точно така, както и голѣмитѣ грабливи птици орела, сокола и др. безъ да използува никаква друга сила освенъ разливания се топълъ въздухъ по земята. Тѣзи топли въздушни те-

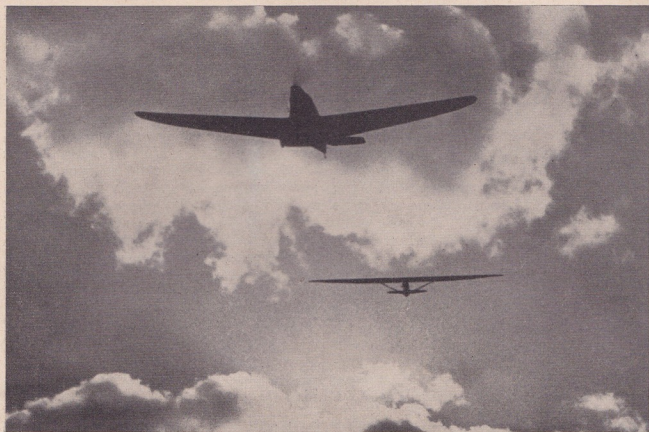
чения се образуватъ презъ топлинѣ лѣтнини, когато сгорешенитѣ въздушни пластове по повърхността на земята, поради своята лекота, се отправятъ наагоре. Същото се получава и при бури, когато пъкъ студени вѣтрове нахлуятъ въ пространства съ топли въздушни маси. При това нахлуване се образува едно бързо въздушно течение наагоре по посока топлинѣ въздушни маси. Уредитѣ на безмоторника, а особено вариометъра, който опредѣля изкачването или слизането на аероплана въ една секунда, е помощното сръдство на пилота, за намиране на наагорнитѣ вѣтрове.

Голѣмитѣ постижения на германскитѣ летци съ безмоторнитѣ аероплани свидетелствуватъ за високото състояние на безмоторното дѣло въобще. Една ясна представа за състоянието на безмоторното дѣло даватъ числата на най-добритѣ постижения: най-дългото прелетѣно разстояние съ поставена цель — 390 км. Рекордно задържане въ въздуха 50 часа и 26 минути; достигната височина надъ изходната точка 6.840 м. Това състояние следъ май 1939 год. е вече отчасти надминато.

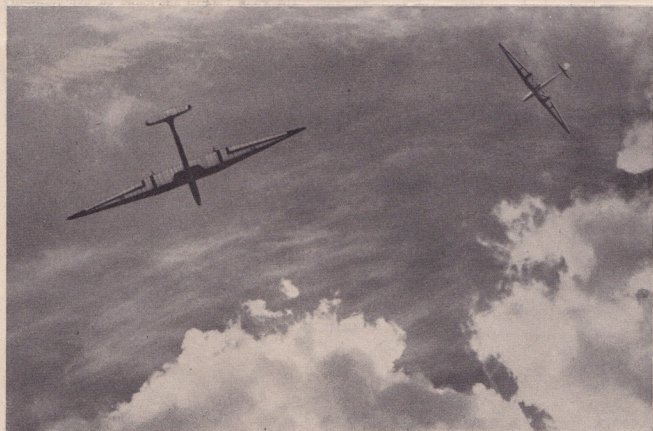
По край своето значение за аеродинамичното строене на аероплани, както и за изследване атмосфернитѣ въздушни течения и обучаването на специалисти, безмоторното дѣло има и друго възпитателно значение. Както въ никой другъ спортъ, тукъ се подчертава не индивидуалното постижение, а пости-

Апаратъ за голѣми постижения

Аероплаєнь влєначъ

Термическо летєне

женията на цълата група. Нито едно отдѣлно постижение, нито дори единъ обикновенъ полетъ не е възможенъ безъ взаимната работа на групата, па било то въ работилницата, било на дъската за чертане, било въ края на крайщата на самото летище. За да може нѣкой да лети, необходимо е всички заедно да изнесатъ апарата на височината. За да може нѣкой да излети трѣбва останалитѣ 8 или 10 души да изтеглятъ гуменото въже. Отъ всѣки единъ се изисква да вложи всичкитѣ си тѣлесни, духовни и характерни качества, тъй като шомъ единъ не изпълнява както трѣбва своя дългъ на опредѣленото му мѣсто, заплашва се успѣха на цѣлата група.

Ония, които гледатъ по нѣкакъвъ начинъ да шикалкавятъ, биватъ бързо излѣкувани отъ самитѣ имъ другари и, ако дори и това не помогне, такъвъ членъ отъ групата бива изключванъ. Възпитателното значение на безмоторното летене не се изчерпва само съ вмѣкване на отдѣлната личностъ въ обществото, а този спортъ развива и личния коражъ и

решителност. Единъ термически полетъ изисква свѣткавично бързо усѣтане и разбиране на положението и веднагаашното съобразяване съ действителността. Това, което не напушта безмоторния летецъ и го кара постоянно да желае да лети, сж особенитѣ преживѣвания и красотата на този видъ летения. Разликата между това летене и моторното се характеризира най-добре съ думитѣ на Волфъ Хиртъ:

„Моторното летене е необходимо, но безмоторното е красиво“.

Който веднажъ е ималъ случая да направи единъ дългъ термиченъ полетъ, се чувствува близо до стария блѣвъ на хората да се изравнятъ въ това отношение съ птицитѣ. Противно на моторното летене, безмоторното летене дава чувството на известно срастване съ мотора, като че ли човѣкъ самъ лети.

Съ тѣзи си особености безмоторното летене е най-добриятъ отъ всички видове спортъ, за възпитанието на характера и е единъ значителенъ факторъ за тоталността въ възпитанието на младежта.

Единъ кжтъ отъ многобройнитѣ германски оржжейни заводи

Предпазването на хранителните продукти отъ заразяване

Хранителните продукти, предназначени за всекидневните нужди на човъка, могат по най-различни начини да станат източник на голяма опасност за живота и здравето на човъка. Така, може да се случи, щото причинителите на тежки инфекциозни болести да попаднат въ храната и употребяването и да попаднат въ тълото на здравия човъкъ и тамъ да започнат своята разрушителна дейност. Единъ подобенъ начинъ на заразяване играе голяма роля при тифуса. Тифусътъ принадлежи къмъ онъзи болести, които тръбва да се съобщаватъ не само при явно констатиранъ случай, но и при съмнителни случаи на тифусъ. Положителното опредѣляне на диагнозата става чрезъ провѣрка на кръвта или отъ тѣлеснитъ отпадъци, въ държавнитъ медицински учреждения. Установениятъ по безспоренъ начинъ заболялъ отъ тифусъ човъкъ се лѣкува изолирано и се полагатъ най-строги грижи, щото той да не стане източникъ за опасностъ на други хора. Той се освобождава отъ карантината, щомъ се констатира, че не притежава тифусни бацили.

Борбата срещу тифуса въ Германия има голѣмъ успѣхъ и числото на заболялитъ отъ тифусъ е съвсемъ намалѣло. Преодоляването на тази болестъ безъ остатъкъ би се постигнало отдавна, ако нѣмаше хора при които не може да се постигне окончателното освобождаване на тѣлото отъ тифуснитъ бацили. Тѣзи хора сж така нареченитъ „носител на бацили“, които ставатъ причина за по-нататѣшни заболявания, и то особено тогава, когато сами не подозиратъ, че носятъ тифусния бацилъ въ себе си. При такива случаи тѣ не сж въ състояние да предпазятъ другитъ отъ себе си и ставатъ източникъ на нови заразявания.

Пътътъ по който се проявява заразяването е познатъ. Наистина не твърде приятно да се представи на човъкъ този пътъ, но твърде безсмислено е да се премълчава, щомъ тръбва да се стремимъ къмъ създаване на една ефикасна борба противъ тифусното заразяване. Заразяването става чрезъ попадането на тифусния бацилъ въ храната или водата въ устата, а отъ тамъ и въ стомаха, на единъ

здравъ човъкъ. Единственъ източникъ на тифусенъ бацилъ, въ таквъ случай, сж човѣшкитъ испражнения.

Значи, тукъ се касае до известна непредпазливостъ и нечистотия. Тази именно непредпазливостъ и нечистотия се винаги констатира при нови случаи на заразяване. Заразяването става по следния начинъ: единъ носителъ на тифусни бацили отива по нужда, не си измива ръцетъ, приготвяла храна, както за себе си, така и за другитъ и съ неомититъ си ръце, по които има останали тифусни бацили, заразява храната или пипа други хранителни продукти. Тѣзи бацили, при известни обстоятелства вече попадатъ въ стомаха на единъ здравъ човъкъ, развиватъ се и причиняватъ заболяването му. Това особено се случва съ млѣкото и млѣчнитъ продукти. Единъ носителъ на бацили въ една млѣкарница, гостилница или пъкъ въ единъ търговски магазинъ за хранителни продукти, може да доведе до голяма опасностъ. Сжщото става и съ предаването на пара-тифа и дисентерията.

Поради това, носителитъ на бацили сж подложени на строга полицейска контрола и санитарно-медицински предписания. Подобни хора се отстраняватъ отъ млѣкарници, гостилници и магазини за хранителни продукти и се поставятъ при единъ другъ начинъ на живѣене който осигурява неговата невредимостъ. Въ случай кждето тѣ по занаятъ сж принудени да боравятъ съ хранителни материали, тръбва да се нареди смѣна на занаятието му. Значи, касае е се по нѣкога до ограничаване свободата на отдѣлни граждани, но това става въ името на общността. Съзнателни и послушни носители на бацили не се ограничаватъ, щомъ тѣ дадатъ доказателства за това.

Една друга група отъ заболявания, която има за източникъ хранителнитъ материали, произлиза по другъ начинъ. Това сж така нареченитъ отравяния чрезъ месото. Тукъ се касае до отравяния отъ (отровитъ) токсинитъ на нѣкои бацили или бактерии, които се развиватъ въ тѣлото на животнитъ, предназначени за клане. Въ таквъ случай човъкъ поглъща така опасното месо и действието на

тѣзи бацили или бактерии започва своята отровна дейност въ тѣлото на човѣка.

Нѣкои особени видове бактерии, които принадлежатъ къмъ групата „отровители на месото“, като попаднатъ въ човѣшкото тѣло, могатъ да продължатъ своето размножаване и по такъвъ начинъ да ставатъ отново опасни пъкъ за други заболявания. При подобни случаи на заболяване отъ заражено месо, причината се търси въ заболѣлото преди това животно. Следъ като тѣзи заболявания днесъ сж напълно открити, явява се необходимостта отъ известно сътрудничество между медицинскитѣ и ветеринарно-медицинскитѣ власти. Срещу тази група болести и заболявания е изградена една ефикасна контрола на месото предназначено за храна. Но въ Германия не се ограничаватъ само съ щателното преглеждане на месото и вътрешнитѣ органи на закланото животно, но въ голѣмъ мащабъ се употребяватъ и бактериологическитѣ изследвания за констатиране на бактериитѣ отъ гру-

пата „отровители на месото“, преди месото да бѣде раздадено на населението за консумиране.

Особено съмнително е консумирането на месото отъ ония животни, които сж заклани по необходимостъ. Ето защото селското население постоянно се осведомява за подобна опасностъ и въ тая насока подучава съответнитѣ предписания. Резултатитѣ отъ взаимното сътрудничество между медицинскитѣ и ветеринарно-медицинскитѣ власти сж намаляването на опасността отъ отравяне чрезъ месо, нѣщо, което въ германската здравно-статистическа служба не играе вече особена роля. Разбира се, че хранителнитѣ припаси отъ животински произходъ, като млѣкото и др. се предпазватъ особено грижливо. Техниката, която е въведена отъ доенето до продаването на млѣкото и отъ най-дребния продавачъ се извършва въз основа на редица нареждания и предписания, които иматъ единичката задача, да предпазятъ млѣкото отъ заразяване и да се предпази щото то да стане източникъ на

Германскитѣ деца въ една работилница

опасност за здравето на народа. Отъ много голѣмо значение е така нареченото пастеризиране на млѣкото, което става по следния начинъ: млѣкото се загрѣва при 60° С. и следъ това се веднага изстудява, безъ да се накърни хранителната му стойностъ.

До сега, каквото говорихме за заразяването чрезъ хранителнитѣ продукти, се отнася главно до продуктитѣ въ прѣсно състояние. Важни случаи на отравяния, обаче, имаме и при употребата на хранителнитѣ продукти въ консервирано състояние. При консервитѣ, отровата се развива въ самия консервиранъ продуктъ и произхожда отъ попадналия въ продукта бациллъ. Единъ подобенъ бациллъ се е намиралъ по повърхността на земята и при консервирането е попадналъ въ продукта и макаръ консервирането да е станало твърде отдавна, той е запазилъ своята жизнеспособностъ. Тукъ, въ консервираниятъ продуктъ, този бациллъ намира твърде голѣма възможностъ да се развива безпречистствено. Това

често пѣти се случва при консервирането на храни, които се намиратъ въ едно състояние не твърде пригодно: консервиране. Недостатъчно стерилизиранитѣ консерви, които сж замърсени съ земя, могатъ да съдържатъ именно тѣзи бацили.

Така наречениятъ „Ботулизмусъ“ се предотвратява чрезъ едно грижливо производство и стерилизиране, което става споредъ строго установени предписания, на консервитѣ. За да не попадне този бациллъ въ консервитѣ, погрѣшно произведенитѣ или лошо консервиранитѣ продукти, трѣбва да бждатъ изключени отъ производството, а добре подобраниятъ продукти трѣбва грижливо да бждатъ затворени. Ето защо днесъ този причинителъ на отравянията чрезъ консерви въ Германия е станалъ рѣдкостъ. Това говори именно за доброто използуване на опититѣ чрезъ стерилизирането, които се въведоха въ начина при консервирането на различнитѣ хранителни продукти.

Особени социални грижи за повдигане на радостта въ живота

По край най-разнообразнитѣ и обширни социални грижи, съ които трудициятъ се ползува днесъ въ Германия както въ материалния, така и въ културния животъ, сжществуватъ и други най-различни мѣроприятия за повдигане на радостта въ живота. Тѣзи мѣроприятия, едни отъ които сж начертани, а други сж вече започнати, ще бждатъ прилагани по една строга система. Така напр. отъ две години се работи за изграждането на редица морски бани и курорти отъ германската организация Крафтъ дурхъ Фройде (Сила чрезъ радостъ). Работитѣ за сега, разбира се, поради войната сж спрѣни, обаче следъ приключването на войната това започнато дѣло ще бжде приключено съ най-голѣма скоростъ.

Северно отъ така наречената морска баня Биндъ, на Северно море, по едно разстояние отъ почти 8 км. по край брѣга, въ най-хубавата частъ на острова, е предвидено за постройката на морски бани отъ К. д. Ф. Почти 560 хектара мѣсто влиза въ обсега на това строително пред-

приятие. Предвидено е едно мѣсто за 20.000 гости, което значи, че всѣки курортистъ ще разполага съ 280 кв.м. мѣсто, където ще бждатъ строени отдѣлни къщи-вили за всѣки курортистъ, като всѣка къща-вила ще разполага и съ съответната градина. Строителнитѣ постановки сж импозантни. Една грамадна улица, раздѣля цѣлата площъ на две половини — северна и южна. По дължината на тази напечена улица, върху единъ жгловъ площадъ въ размѣръ на 362/650 метра, ще се построи една сграда, която ще побира 20.000 души. Отъ дветѣ страни на площада ще се простиратъ зданията на главнитѣ северни и южни жилищни сгради. Въ тѣзи сгради се намиратъ приемателнитѣ зали за приемане на пристигащитѣ посетители. Къмъ морето е прибавена по една сграда, предназначена за хранене, а отъ къмъ гората — по едно голѣмо кафене съ голѣми тераси. На страната отъ къмъ морето се намира празничниятъ площадъ и кея съ грамадни свободни стълби, които водятъ къмъ мѣстата на брѣга, където

ще бъдат посрещани параходите. На север и на юг се простират пететажните къщи, където прекарват гостите, които образуват общо един форт от 5 км. дължина. В ритмични разстояния от по около 500 м. този грамаден форт се разделя от огромните сгради за хранене. В права линия има поляни, от които не може да се различи, че зад тях се намират здания с градски размери. Всеки посетител в тези бани ще намери в това пространство между сградите за хранене, своята великолепна стая. Всеки посетител ще може да разполага с една чиста площ за плаж от 11 кв.м. възът е определен за разходна плажна площ по брега, където до сега никъде не е имало на разположение за отдълната личност.

Върху страната от към гората са построени санитарните отделения.

Между плажните постройки и зданията отзад на плажа, граничещи с гората, се намира гарата на К. д. Ф. — Бани Рюген, две голъми къпални от по 129/84 метра застроено пространство и 12 къщи за персонала и чиновниците които са назначени да се грижат за гостите.

В южната половина на общите постройки, в един фронт от 2 км. по край гората, се простират постройките за голъми фамилии, за персонала и назначените при банята. От части това са простирани се на дълго двуетажни постройки наредени една след друга, а от части пък едно-фамилни къщи. В южната част ще бъдат построени сгради в които ще се помъщават електро-централата, отоплителната, месарницата, хлѣбопекарницата, пералната и пр. Общата постройка на тази баня на К. д. Ф. се намира в един от най-хубавите заливи на Рюген, който се отваря на изток. Срецу господстващият западен вѣтрѣт плажът е предпазен от старата гора. Към изток се разкрива изгледа към морето, до като на запад се открива един великолепен и широк изглед към полето.

* * *

Също така гигантско по замисъл и изпълнение, както описаното до тук по въпроса за морската баня на К. д. Ф., е и дѣлото по из-

граждането на заводите за постройката на народна кола в Брауншвайг. Тук в продължение на тригодишна неуморна работа бѣ подготвено всичко за конструирането на народната кола, която ще бѣ кола на трудящия се германец. На 26 май 1938 год. Фюрерът положи основния камък на една грандиозна фабрика, която бѣ поставена в движение от Работническия фронт за своя смѣтка. Тази фабрика, която по начало бѣ подготвена за масово производство, трѣба да стане най-хубавата и най-модерна фабрика за автомобили въ свѣта. Въ нейните околности се създаде един град за работниците и чиновниците, който ще бѣ най-хубавият и най-образцовият град в Германия. Този град е построен съ оглед да живѣят 90.000 жители.

Милиони германци, които до сега не можеха и да мислят за притежаване на собствена автомобилна кола, за вѣдеше това ще стане действителност.

Цената на колата, която ще има от пред две мѣста за възрастни и от зад три мѣста, от които две за възрастни и едно за дете или за три деца, ще струва 990 Р.М.

Веднага след поставянето на основния камък, ръководителят на Работническия фронт, оповести една своеобразна система за спестяване, според която всѣки ще бѣ в състояние срещу едно спестяване от 5 Р.М. седмично да изплати тази кола, производство и система „Крафт дурхъ Фройде“.

Конструкцията на колата е напълно своеобразна, тъй че разносните и ерѣдствата за набавяне и подържане са съвсемъ низки. Макаръ войната да попречи на фабриката да започне своето производство, до сега се записаха един милионъ купувачи, които започнаха спестяването по оповестената вече система. Една голъма част отъ записаните се до сега спестители вече успѣха да спасятъ цѣлата сума, необходима имъ за покупката на колата. Това е най-доброто доказателство за довѣрието къмъ всички мѣроприятия на Работническия фронт. Това е доказателство, че това довѣрие на работниците къмъ собствената си организация, е колосална.

Производството въ първата година ще бѣде 100.000 коли; въ втората 200.000 и въ трета — 250.000. Отъ четвъртата година нататък

програмата за производството, по желание, ще бъде разширена.

Най-после нека кажемъ и нѣколко думи върху този новъ градъ на колитѣ, който сѣщо така носи името на организацията „Сила чрезъ Радостъ“.

Едно широко пространство върху единъ гористъ хълмъ на канала Мителланде, образува пространството върху което ще бъде построенъ бъдещия градъ за живѣне на трудящитѣ се отъ тия заводи. Планътъ на града е начертанъ съ голѣмъ замахъ. Всички къщи ще бъдатъ оградени съ зеленина. Голѣми мѣста съ улични ширини до 100 метра разчленяватъ общото разположение на отдѣлнитѣ квартали. На самата височина ще бъде поставенъ бъдещата корона на града, където ще се помѣщаватъ общественитѣ здания, кметството, театъра, концертната зала и зградата за К.Д.Ф. салона за 10.000 лица и пр. Жилищнитѣ строежи сѣ предвидени да станатъ възъ основа на разчлененията и съобразно съ общото мѣстоположение. Предвидена е постройката на много многоетажни къщи, както и на много еднофамилни жилища.

Голѣма стойностъ се дава на вътрешното устройство на жилищата и мебелировката. Даже и най-малката постройка ще бъде свързана съ отдалечената обща отоплителна централа при завода, съ електрическата мръжа и ще бъде снабдена съ готварски приспособления. Младешката на новиятъ градъ ще има възможностъ да играе върху голѣми игрища. Всички останали приспособления за болнични грижи, спортъ и тѣлесни упражнения и снабдителни приспособления за храненето на населението ще бъдатъ образцово пригледени споредъ последната дума на техниката.

Жилищнитѣ постройки на новия градъ ще се изпълняватъ отъ секцията „Нова страна“ при Германския работнически фронтъ, която действа чрезъ общото преселническо и строително дружество, образувано при сѣщия. Съ това се дава гаранцията, че подъ контролата на Германския работнически фронтъ ще се създаде действително единъ новъ градъ, който ще стане една рѣдка забележителностъ за всички хора по свѣта, които ще се интересуватъ отъ новата строителна и социална политика на Германия предназначена за работницитѣ.

Виенската мода

Модата е рожба на човѣшкия стремежъ да се украсява, за да се харесва. Да бъде нѣщо „модерно“, това значи да бъде интересно, ново.

Презъ тазгодишния Виенски пролѣтенъ панаиръ, интересътъ къмъ виенската мода бѣше особено повишенъ. Демонстрациитѣ на „Специалната къща за мода“ въ Виена привличаха всеобщо внимание и сами представляваха отъ себе си „модата“ презъ време на панаира.

Славата на Виенската мода датира отъ времето на Виенския конгресъ въ 1814 год. Тогава Виена бѣше центъръ на събитията и всички погледи бѣха отправени къмъ него. Презъ време на заседанията на Виенския конгресъ бѣха уредени музикални тържества, балетни спектакли и пищни приеми. Раскошътъ на една империя бѣше изнесенъ предъ очитѣ на свѣта. Тогава се хвърляше въ очитѣ на всички гости-чужденци, изтънчения вкусъ и изящество на обѣждото. Преди това, оба че, Мария Терезия бѣ изпратила на своята дъщеря

единъ пакетъ, на дъното на която лежеше една виенска рокля съ следната бележка: „Изпращамъ ти тази вещь, която съ своята красота, богатство на линии и изтънченостъ на вкуса, надминава всички парижки модели отъ този родъ“. Тази рокля тя бѣ изпратила на своята дъщеря Мария Антуанета, която тогава бѣше кралица на Франция и вдъхновителка на парижката мода.

Като сѣдалище на виенската мода още тогава е билъ стария дворецъ Лопковицъ, собственостъ на графиня Лопковицъ. Този дворецъ е построенъ отъ прочутиятъ архитектъ Фишеръ фонъ Ерлхъ, въ стилъ Барокъ и е прочутъ съ своитѣ характерни тераси, фасади и паркове. Тука Бетховенъ е дирижиралъ за първи пътъ въ 1809 г. своята „Ероика“.

Презъ време на бурния Виенски конгресъ въ салонитѣ на двореца Липковицъ сѣ състояли голѣми балетни спектакли. Тука сѣ били показани разкошнитѣ туалети на виен-

Виенския пролѣтенъ панаиръ: Виенска мода

чанкитѣ, които сж били плодъ на тѣхния вроденъ усѣтъ за красота и на изтънчения имъ вкусъ.

Славата на виенската мода се разнася изъ цѣла Европа. Виенскиятъ конгресъ стана причина тогава да сегазовори за Виена, за градътъ, който притежаваше освенъ единъ великолепенъ изгледъ, голѣмо изкуство, гостоприемство и пищностъ, но и единъ естественъ усѣтъ къмъ хубавото обѣкло.

Сега времената сж други. Народитѣ въ Европа сж подложени на изпитание. Два строя и два мирогледа сж изправени единъ срещу другъ. Въ тѣзи времена на изпитание, обаче, Германия намира достатъчно сили да се справи не само съ всички изисквания на момента въ всички отрасли на живота, но да мисли и за бъдещето. Така, отъ тази наложена отъ Англия война, въ Водача на германския народъ възникна идеята за една Нова Европа, за новъ редъ и за нови отношения между народитѣ.

Като първи предвестници за това ново сътрудничество между народитѣ въ Европа трѣбва да се смѣтатъ уреденитѣ отъ Германия мострени панаири. Въ Виенскиятъ пролѣтенъ панаиръ тази година, освенъ стопанскитѣ и културнитѣ постижения и проекти, бѣше демонстрирана и Виенската мода. въ стариятъ дворецъ Лопковицъ, където се помѣщава по настоящемъ „специалната къща за мода“, бѣха показани предъ специално поканени лица най-новитѣ модели на голѣми виенски модни къщи, въ което бѣха застъпени предимно пролѣтни дамски туалети. Стройни и млади виенчанки се движеха изъ залитѣ на стария дворецъ, по край нареденитѣ маси, разглеждани и разпитвани отъ любопитнитѣ гости.

Още отъ пръвъ погледъ изпква здравиятъ и изтънченъ виенски вкусъ. Роклитѣ сж едновременно и семпли и богати. По нѣкога цвѣтоветѣ сж живи, кройкитѣ смѣли, но безъ да бждатъ екстравагантни. Разнообразието е красиво, безъ да бжде разточително. Туале-

Виенския протѣнѣ пананпръ: Виенска мода

титѣ се радватъ ту на семпли и опростени линии въ кройката, ту пъкъ на широки, елегантно и небръжно нахвърлени кройки, но въ цѣлото това разнообразие естетиката играе първостепенна роля. При едно по-внимателно и по-продължително разглеждане, може да се

сабележи старанието туалетитѣ да се направятъ практични и удобни. Така напр., използването на леки дамски манти и перелини съ две лица, за различни случаи, или съчетанието между следобѣденъ и вечеренъ туалетъ и др. п. придаватъ на туалетитѣ и качеството „практичност“, безъ да губятъ елегантността си.

Едно друго качество на виенската мода и едва ли не най-значителното, е че тя прави смѣлата стѣпка да популяризира модата. Безъ да се накривява виенския вкусъ и разнообразие и безъ да се намалява художествеността на туалета, прави се всичко възможно, той да стане достъпенъ за широката маса. За разлика отъ парижката мода, която бѣше достъпна само за известенъ кръгъ хора, виенската мода има за главна задача да бѣде достъпна за всички. Това качество ще има да играе голѣма роля за бѣдешето популяризиране и разпространяване на виенската мода изъ цѣла Европа и дори изъ цѣлъ свѣтъ. Затова нѣщо работи усилено „Специалната къща за мода“ въ Виена, която е една централа за модата тамъ, организираща и събрала въ себе си всички частни инициативи и стремежи.

Като използва централното мѣсто което Виена заема въ Европа, отъ една страна и отъ друга като центъръ където лежи връзката между изтока и запада и се пречупватъ вкусовете на ориента и запада, „Специалната къща за мода“ въ Виена си е поставила за целъ да направи отъ виенската мода — свѣтловна мода.

ПРОГРАМА НА ГЕРМАНСКОТО РАДИО

Време на предаването	Видъ на предаването	Езикъ	Станции Вълна
6.15— 6.30	Новини	Българ.	DONAU, DXO, WS A. 2039
18.15—18.30	„	„	DONAU, DXM, DXJ
20.15—20.30	„	„	DONAU, DXM
22.45—23.00	„	„	WA A 2059
23.15—23.30	„	„	DONAU, DXM

Макаръ и всрѣдъ дебелиѣ снѣгове на норвежкитѣ планини, германскитѣ войникѣ намира и въ това своята радостъ